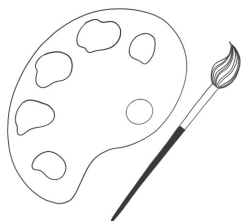


něco, kde bude mít každý své místo a nebude strádat. Místo, kde se budou on a jeho blízcí cítit v bezpečí a budou mít všeho dostatek.

S přítroublým úsměvem odemkl vchodové dveře paneláku kdy-si kanárkově žluté barvy a vyjel do desátého patra. Těšil se, až ji uvidí zavrtanou v peřinách, zatímco on se vydá do kuchyně rodičů a vytáhne sváteční talíře, které se používají jen jednou v roce u štědrovečerní tabule. Miloval ji tedy? Nebo si to vše jen vysnil s naivitou sobě vlastní?



Šla rychle. Věděla, že si musí pospíšet, aby se vyhnula nepříjemnému setkání. Pro jistotu to vzala oklikou kolem hlavní silnice. Tam si byla jistá, že jej nepotká, a bude tak ušetřena vysvětlování. To je to, čeho chtěla být uchráněna. Byla si jistá, že jí to nikdy neodpustí. To ráno se musela rozhodnout rychle. Naházela do tašky vše, co po bytě našla a co tam nepatřilo. A patřila tam ona? To nevěděla. Nicméně s taškou v ruce za sebou zabouchla dveře a odešla. Stejně jako se koryta řek vracejí tam, kam patří, i ona se potřebovala vrátit. Záplavy plné ztrát se tak daly přirozeně očekávat a on byl tím, kdo ji chtěl nasměrovat do koryta své reality a představ. Ona však byla divoká. Nespoutaný živel, který se jen těžko zkrotí. Proč jen to koryto nevyhloubil víc?

Stalo se mu to znova. Hlavou se mu honila otřepaná fráze, kterou si kluci v mladém věku vysvětlují své nezdary v lásce. Jsi moc hodný.

Souhlasil. Naštěstí dokázal sám sobě oponovat. Ty prostě takový jsi. Ty se k nim přece nechceš chovat jako hajzl. Nechceš je podvádět, být na ně nepříjemný, nebo je snad dokonce bít. A už vůbec to nechceš dělat jen jako součást zvrácené taktiky, co některým v tvém věku funguje, a tak si mohou říkat, že s někým jsou. Chceš to být ty. Chceš dělat přehnaná gesta, dokazovat jim svou oddanost a žít jimi. A ony pak zdrhnou. Bude to tak vždycky?

Tehdy jich ještě nepotkal tolik, aby pochopil, jak se ta věc vlastně má. Jaký je recept, kterým vytvoří klíč. Něco mu však říkalo, že jednou tím klíčem otočí, zámek poskočí, on otevře, vezme rýč, naloží jej na kolečko spolu se sazenicemi a začne na plané louce sázet.

Poté si povzdechl nad rok starou vzpomínkou, kdy utíkal přes šest časových pásem do země rákosu, rýže a vlhkosti. Ještě si vzpomínal na pocity, které jej doprovázely několik dní cesty socialistickou zemí, kdy si vyčítal, že jí ten řetízek při loučení na svinovském nádraží dával. Ráchel poznal až pár měsíců nato, nicméně ta situace měla určité známky podobnosti. Zase ta gesta, volný průchod citům, srdce na dlani. Definoval to jako začarovaný kruh. Had požírající své vlastní tělo. Čekal. Čekal, až s časem přijde něco, co ten kruh rozsekne. Něco, po čem had vyzvrátí své poslední sousto a změní se mu apetit. Někdo. Jednou.

Nepotkala ho a ani z dálky jej nezahledla. Nejspíš proto, že právě to chtěla. Dívala se před sebe, až po deseti minutách došla ke čtyřpatrové řadovce se třemi vchody v části starých Mariánských Hor. Aniž by věděla, že Mariánské Hory v minulosti nesly název Čertova Lhota, cítila se, jako že se musí propadnout až hluboko k jádru Země. Nezkoušená životem byla přesvědčena, že musí veškerou způsobenou bolest nést na svých bedrech. Po letech na to bude vzpomínat jako na sladké a naivní mládí, kdy je každému odpuštěna jeho nevědomost. Teď však s třesoucíma se rukama odemkla červeným klíčem